

Sygn. akt V GC 63/21 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Bartosz Łopalewski
Protokolant:	sekr. sąd. Elżbieta Fałowska

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2021 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A.

w W.

przeciwko R. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. K. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 18.246,21 zł (osiemnaście tysięcy dwieście czterdzieści sześć złotych dwadzieścia jeden groszy);

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego R. K. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 3.630,96 zł (trzy tysiące sześćset trzydzieści złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 63/21 upr

UZASADNIENIE WYROKU

Stan faktyczny

13 marca 2018 roku strony zawarły umowę pożyczki w kwocie 50.000 złotych. W treści umowy pozwany określony został jako osoba prowadząca działalność gospodarczą a cel pożyczki został określony jako finansowanie bieżącej działalności (§ 1 umowy).

Pozwany zobowiązany był do spłaty pożyczki do 20 lutego 2023 roku (§ 2 pkt 1 umowy).

Kwota pożyczki miała być oprocentowana według zmiennej stopy procentowej równej wysokości stawki referencyjnej WIBOR 3M powiększonej o marżę (§ 4 pkt 1 i 2 umowy).

Zaległość miała być oprocentowana według zmiennej stopy procentowej określonej w uchwale zarządu strony powodowej (§ 16 pkt 1 umowy). W dniu zawarcia umowy stopa ta wynosiła 14 procent w stosunku rocznym (§ 16 pkt 2 umowy).

Dowód: umowa (k. 41-43)

Pismem z 7 stycznia 2019 roku strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 46.304,13 zł, w tym kwoty 45.759,85 zł jako kapitał wymagalny.

Pozwany pismo to odebrał 21 stycznia 2019 roku.

Dowód: pismo z 7 stycznia 2019 roku (k. 39)

potwierdzenie odbioru (k. 40)

12 marca 2019 roku pozwany podczas rozmowy telefonicznie zawarł ze stroną powodową porozumienie odnośnie spłaty należności, w którym uznał istnieniu długu na dzień 12 marca 2019 roku w kwocie 46.227,89 zł, w tym kwotę 45.615,52 zł jako kapitał wymagalny.

22 marca 2019 roku pozwany potwierdził na piśmie zawarte porozumienie. Strona powodowa otrzymała ten dokument 27 marca 2019 roku.

Dowód: potwierdzenie porozumienie z adnotacją o przyjęciu (k. 77)

Pismem z 11 grudnia 2019 roku strona powodowa powiadomiła pozwanego o realizacji gwarancji udzielonej przez Bank (...) oraz przelewie wierzytelności przez Bank (...) na rzecz strony powodowej. Wezwała do zapłaty kwoty 28.387,67 zł, w tym kwoty 27.369,31 jako kapitału wymagalnego.

Pozwany pismo to odebrał 30 grudnia 2019 roku.

Dowód: pismo z 11 grudnia 2019 roku (k. 78)

potwierdzenie odbioru (k. 79)

Nakazem zapłaty z 26 maja 2020 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu zapłatę kwoty 27.369,31 zł z odsetkami i kosztami procesu.

29 czerwca 2020 roku nakazowi temu nadano klauzulę wykonalności.

Dowód: kopia nakazu (k. 82/2)

postanowienie klauzulowe (k. 84)

Ocena dowodów

I.

Strona powodowa dochodziła kwoty 18.246,21 zł, którą charakteryzowała jako „należność główną” z umowy pożyczki.

Pozwany w zarzutach do nakazu zapłaty (k. 48-49) oraz piśmie procesowym z 26 sierpnia 2020 roku (k. 95-98) nie negował podstawowego twierdzenia pozwu, a to twierdzenia o zawarciu ze stroną powodową umowy pożyczki na kwotę 50.000 złotych. Wobec powyższego ciężar dowodu dla wykazania, że pozwany zwrócił udzielony mu kapitał pożyczki, spoczywał na nim samym (art. 6 k.c.). Mimo to pozwany:

a) nie wykazał ile kapitału spłacił (pozwany nie wyraził żadnych twierdzeń w tym zakresie, domagając się przedstawienia przez stronę powodową bliżej nieokreślonych „szczegółowych informacji”),

b) nie negował twierdzenia strony powodowej wyrażonego w piśmie procesowym z 20 lipca 2020 roku o zawarciu porozumienia, w którym pozwany wyraźnie uznał istnienie długu, w tym kwotę 45.615,52 zł jako kapitał wymagalny,

c) nie twierdził, by kiedykolwiek negował względem strony powodowej wysokość niespłaconego kapitału wskazaną w wezwaniach do zapłaty.

II.

Nietrafna była sugestia pozwanego, jakoby w niniejszej sprawie dochodziło do ponownego rozpoznania żądania już osądzonego.

Kwota kapitału zasądzonego przez Sąd lubelski w sprawie o sygnaturze VI Nc-e 608133/20 oraz dochodzonego w niniejszej sprawie (18.246,21 zł) sumuje się do kwoty 45.615,52 zł.

III.

Strona powodowa dochodziła także kwoty 2.537,17 zł, którą to charakteryzowała jako „odsetki naliczone od dnia 23 września 2019 roku włącznie”.

W żadnym z pism procesowych, ani na rozprawie, strona powodowa nie wyjaśniła, jak naliczyła te odsetki (w szczególności od kiedy naliczała, według jakiej stopy). Pełnomocnik strony powodowej pytany o to na rozprawie okazał bezradność i wnosił o odroczenie rozprawy. Wniosek ten nie mógł zostać uwzględniony. Niekompletność i nierzetelność stanowiska procesowego nie mogły być podstawą do odsuwania w czasie rozstrzygnięcia sprawy. Każda ze stron – w tym także pozwany – ma prawo oczekiwać, że sprawa rozstrzygnięta zostanie w rozsądnym terminie (art. 45 Konstytucji RP).

Brak sprostania przez stronę powodową ciężarowi przytaczania twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy, skutkowało oddaleniem powództwa w tym zakresie.

IV.

Strona powodowa domagała się także zasądzenia dalszych odsetek w wysokości „dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych”. Sąd nie mógł tracić z pola widzenia, że zgodnie z umową zaległość miała być oprocentowana według zmiennej stopy procentowej określonej w uchwale zarządu strony powodowej (§ 16 pkt 1 umowy). W wezwaniu z 7 stycznia 2019 roku odsetki określono wskazując na „stopę zmienną” wynoszącą „na dzień dzisiejszy 14,00 %” (k. 39). Podobnie wysokość stopy procentowej określono w piśmie z 19 listopada 2018 roku (k. 75).

Strona powodowa nie próbowała wyjaśnić, dlaczego domagała się dalszych odsetek w wysokości odsetek maksymalnych. Nie przedstawiła także uchwał zarządu, o których mowa w § 16 pkt 1 umowy. Wobec powyższego w tym zakresie Sąd powództwo oddalił.

V.

Sąd oddalił wniosek strony powodowej o dowód z opinii biegłego (k. 59).

Wykazanie istnienia i wymagalności roszczenia pozwu odbywać się winno poprzez sprostanie ciężarom procesowym, a to przede wszystkim ciężarowi przytaczania istotnych dla sprawy faktów i – w razie kwestionowania konkretnych twierdzeń o faktach – ciężarowi dowodu. Samo sformułowanie roszczenia pozwu (określenie żądanej kwoty) połączone z oczekiwaniem, iż Sąd poprzez postępowanie dowodowe (w tym dowód z opinii biegłego) sam „odkryje”,

czy i dlaczego powodowi może się należeć świadczenie pieniężne, nie jest uczciwym procesowaniem się. Uniemożliwia bowiem sensowną obronę procesową stronie przeciwnej oraz stoi w sprzeczności z zasadą ekonomii procesowej.

Ocena prawna

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne Sąd uwzględnił powództwo co do kapitału pożyczki (art. 720 k.c.) i oddalił powództwo w pozostałym zakresie (z przyczyn wyjaśnionych w pkt III i IV oceny dowodów).

Koszty procesu

Strona powodowa poniosła koszty procesu w łącznej kwocie 4.617 zł.

Pozwany poniósł koszty procesu w kwocie 3.600 zł

Łącznie strony poniosły koszty procesu w łącznej kwocie 8.217 zł.

Strona powodowa wygrała sprawę w części odpowiadającej 88 procentom. Pozwany winien ponieść koszty procesu do kwoty 7.230,96 zł. Różnicę pomiędzy kosztami obciążającymi a kosztami poniesionymi Sąd zasądził na rzecz strony powodowej (art. 98 k.p.c.).